

Li Laus

Felibrige

**LAUS
DE
JÒRGI GIRARD**

Pau VALIÈRE
Felibre Majourau

**LAUS
DE
JÒRGI GIRARD**
(1919 - 2009)

Cigalo de l'Ort o de Lansargue

Santo-Estello di Sànti-Marìo de la Mar

Cigalo de l'Orto de Lansargue

1876

Aleissandre LANGLADE
(1820-1900)

1900

Prousper ESTIEU
(1860-1939)

1940

Jan LADOUX
(1870-1951)

1952

Aguste DOUMERGUE
(1896-1970)

1971

Jòrgi GIRARD
(1919-2009)

2010

Pau VALIÈRE

Genta Reina, Senher Capolié, chars amics,

Qu'es pas aisat contar en quauquas pajas la vita bien parada d'un òme a la personalitat fòrta, estachanta, tala que fuguet la dau Majorau Jòrdi Girard. Ai volontarament subrevolat o virat de costat quauquas facetas de queu personatge. Mon perpaus de 'queste ser se limitara a sa vita professionala, a son engatjament dins l'Egleisa, a sas conviccions umanistas, a sa vita associativa, a son admiracion per Emma Calvé e subretot, per 'chabar, a son estachament au Felibrige e a sa dòctrina. L'endeman de mon eleccion au Majoralat, ai soatat 'nar a l'avança de las personas qu'avian conegut mon davancier. Ai 'gut envia de saubre çò qu'avía estat la vita de quel òme. Per aquò me falia, per 'mor de penetrar queu personatge, per me conhar dins sa peu, 'nar de'n prumier a Milhau, ente eu avia totjorn vescu, respirar l'air qu'avía respirat, en quauqua sòrta, botar mos pas dins los seus, legir çò qu'avía escrich. Qu'es çò qu'ai fach, e aura m'es 'vis qu'ai totjorn conegut Jòrdi Girard, qu'eu es un pauc de ma familha, e daus còps pense a quel òme fòra de l'ordinari que meritaria queraque ben qu'un escrisse la biografia.

Ne voldria pas falhir a la tradicion que vòu que lo laus prononciat a la memòria d'un Majorau defunt sia davançat per los mercejamens adressats per son successor.

Chars amics felibres, que me sia balhat lo drech, àiei, de mercejar las Majoralas e los Majoraus, achampats en Consistòri lo 22 de Mai de 2010 a Castilhones, de m'aver elegit per succedar au rencurat Majorau Jòrdi Girard, titulari dempuei 1971 de la Cigala de l'òrt, o de Lansargua e m'aver entau debrit las pòrtas de lor nòbla e sabenta assemblada.

Tot parier que lo faguet antan, quora brendia a la Copa, maugrat l'esmoguda que m'estrenhava, tòrne àiei far jurament d'esser digne de la charja que la granda majoritat de vosautres, chars confrairs Majoraus, m'avetz confiada. Voldria que quilhs mercejamens anessen subretot a mos tres pairins que m'an portat, sus las fonts dau baptisme dau Majoralat : mon amic de Provença dempei mai de vint ans, lo reire-Capolié Peire Fabre, lo Majorau Micheu Tintou, assessor dau Lemosin, que me faguet coneisser lo Felibrige n'i-a trent'ans e l'arderos director de Lemouzi, president de la Societat Istorica e Regionalista dau

Lemosin de bas, lo Majorau Robert Jaudon. De mai, ne pòde obludar, lo que fuguet mon pairin dau temps de mon entrada au Felibrige en 1981, e que partiguèt tròp d'abòra rejunhar nòstre Mestre dins la lutz de Senta-Estela, lo Majorau Jan Deblois, cigala de Bezièrs, defuntat en 1987.

Merces a vos Senher Capolié per vòstres conselhs que me son totjorn profiechos e precios per 'mor d'assegurar dau mielhs ma charja de Sindic de la Mantenença dau Lemosin.

Per 'chabar merceje tanben los autres dos Majoraus dau Lemosin, Jan Glaudi Ducourtieux e Pau Rainal per lor amistat vertadièra e lo trabalh qu'ilhs fan per aparar e far lusir nòstra lenga lemosina. Un grand merces a tots los que m'an ajudat dins ma quèsta de documents o de tesmonhatges sus la vita e l'accions de mon davancier : Ma prunda reconeissença sera per Patric Revellat e Gery Bancarel qu'eràn los dos filhs espirituaus de mon rencurat confrair. Un prund merces a Gery Bancarel que m'a de lonja parlat emb força afeccion e 'n'amistat mai que frairenala de la vita de l'òme public Jòrdi Girard. Veiqui un extrach de 'na letra qu'eu me mandèt, que tesmonha de quel'amistat : « vous l'aurez compris, Georges est toujours présent et vous incarnez aujourd'hui la flamme du poète qui ne meurt jamais et que ses disciples ou fils spirituels, à sa suite, portent pour l'éternité ». Mossurs Jan-Loïs Cartayrade, Jaque Cros-Saussol deçai pauc desaparegut se maitot e lo Mestre d'Òbra Loïs Vales, tots tres de la Societat d'Estudis Milhautença, Mossur Jan-Yves Fourier dau Grelh Roërgat, sens obludar mon confrair e ancian collèga de la Pòsta, lo Majorau Zefir Bòsc per tot çò qu'eu m'a aprenut sus la vita felibrenca dau Majorau Jòrdi Girard. Que me sia permetut de l'assegurar de mon amistat vertadièra e lo mercejar de m'aver balhat lo texte de la dicha qu'eu prononçèt a Milhau lo 28 de genier de 2010 lòrs de la seinada ente venguet far son deubeu a nòstre defunt confrair.

L'Estanh de l'Òrt

Davant de far lo laus de mon davancier lo rencurat Majorau Jòrdi Girard, quò me porta envia de vos parlar d'un pitit coenh de Paradis de la Mantenença de Lengadòc. A ne 'n creure los poètas de queu país, n' i a un luòc, rasis la còsta miegtterraneanca, ente dins quel emperi de la vinha, de l'aiga e dau solelh, s'estira sus mai de 3000 ectars, entre la terra e la mar, un misterios estanh : l'Estanh de l'Òrt. Devem nos escrire emb un T o sens T.

A l'atge mejan un l'apelava l'Estanh de Melgueil o Manguio, un vilatge ente lo riu de la Capoliera pren sa sorça, pòrta lo nom de Manguio. Queu vilatge a conegut dins los segles passats, n'importança politica consequenta, los Comtes de l'endrech i batian monuda, lo denier melgorian avia cors dins tot lo Lengadòc. N' i a de las gents qu'an contat aver vist lo solelh a sa davalada venir far fondre sos rais d'aur dins l'ondadas que venent lechar los pes de las cabanas, rasis las ribas envasidas per las « rastagagnas », queu boiradis de racinas e d'aubrissons d'aiga. E d'un cop, permieg los piulaments de las judilas, de la polas d'aiga, la vostiada graciosa daus becharuts, l'esjaulhaments daus piulaires e lai-lonh l'escicles daus quites gavians, tota la

campanha, las molieras, lo ciau e l'aiga tot es ruisselant d'aur. Coma ne se pas suvenir de l'ancian « Ostau de la Monuda » de Mauguì. Eitanben qu'era pas decepte de bastejar quel estanh, l'estanh de l'òr.

Los autres, chaçadors, peschadors o gens de las cabanas, coneissen los contes que los vielhs disian dau temps de las velhadas d'autres còps, que los desbòrds dau Ròse e tanben dau Vidorle avian bonifat las ribas de quel estanh e que'n sega d'aquò, un podia dins lo temps l'i trobar en abonda de las legumas, de las fruchas saborosas e de las flors sauvatjas, flors qu'atiren aura, bassetz de permenaires e subretot daus passionats de botanica.

Quel estanh es maitot l'estanh de l'Òrt, dau vargier.

Qu'es aquí, dins queu país de Lengadòc, qu'es nascuda la Cigala de l'Òrt que s'es venguda pausar sus mon veston au mes d'Abriau passat.

La Cigala de l'Òrt, o de Lansarga

Tot parier sas sòrs, la cigala de l'Òrt fuguet creada lo 21 de Mai de 1876 en Avinhon. La s'apela tanben de Lansarga, perque son prumier titulari, Alexandre Langlade que la portet sus las fonts dau baptisme era nascut a Lansarga, dins l'Eràu en 1820 e l'i moriguet a l'atge de 80 ans. Era çò qu'apelem un poëta paisan, e tot parier los omes de son temps, amoros e fier de nòstra lenga d'Òc e de nòstra cultura, s'eria dreçat tot d'abòra a la crida dau Mestre de Maïana.

Elegit Majorau a la Santo Estello de Magalona, lo grand Prosper Estieu a portat quela cigala quarant' ans de temps dins tot son Lengadòc. Autor de *Lou Terradou*, *Flors d'Occitania*, *la Canson Occitana*, *lo Romancero occitan*, *lo Flahut occitan*, *las Oras cantairas*, n'i a gaire de Felibres qu'an laissat 'n'òbra litteraria de quela valor. Fondador de l'Escòla Audanca, de l'Escòla Mondina, de l'Escòla Mont-Segur e de l'Escòla occitana, Prosper Estieu qu'apelavan Jan d'Òc, de la Ròca, barret sos uelhs en 1939.

Qu'es sus lo veston de Jan Ladoux que la cigala de l'Òrt venguet se pausar en 1940 per la Santo-Estello de Montpelhier. Nascut a la Crotz de Baretz en Roergue, Ladoux era un bon prosator, professor au

Liceu Enric 4 de Besièrs, qu'es subretot en sa qualitat d'organizador e de linguiste que son nom demorara.

Jan Ladoux se moriguet en vila de Besièrs en 1951 e qu'es Auguste Domergue, emplejat de la SNCF, que marida la Cigala de l'Òrt en 1952 a la Santo-Estello de Clarmont d'Erau. Auguste Domergue n'era pas coma sos davanciers unicament, 'n'òme de libres, 'n'escrivan, qu'era de mai 'n'òme de país, amors de la terra d'Òc e de sa lenga. Coma Jana Barthes o Clardeluna, Leonce Beaumadier e Leon Cordes fondet l'Escòla Trencavel que raïrara en 'na nauta valor, bolegan lo Lengadoc d'a fons pendent 'na lonja durada de temps. En sa qualitat de Sindic o de Majorau, Domergue fuguet tota sa vita felibrenca, un bon apòstre de la causa mistralenca, portant la bona paraula dins l'Escòlas felibrencas de riba en riba de 'na Mantenença plan estentuda. Mas la malaudia que lo minava dempuei daus temps aguèt rason de sa set de viure e qu'es lo 18 de junh de 1970 que la dalha de la Monarda venguèt tuar sa lutz.

Un còp de mai, la cigala de l'Òrt se trobet veuva, daicianta la Santo-Estello de Banheras de Bigòrra en 1971, e qu'es entau que la venguèt esmaïar de sas pitas alas d'aur lo pitre de Jòrdi Girard.

Jòrdi Girard - 1919-2009

Dissades 28 dau mes mòrt de 2009, Milhau la vila daus gantiers, la vila dau desjà plan conegut viaduc, a dau mau per se revelhar, a surtir de quelas brimas d'autona qu'envolpen la ciutat coma un linçòu, de veire lo jòrn venir minjar quela nuech que ne se 'chaba pas. Tots volen dubrir lors uelhs per obludar çò que se pòt esser un meschant raibe, mas n'es, lo jornau « Midi Libre » edicion de Milhau titra dins sa paja prumiera « Georges Girard, mémoire de Millau, s'est éteint ». Tots dins la vila ne'n parlen, a l'auba de sos 90 ans, lo Majorau Jòrdi Girard a prengut lo chamin de sos reires, de sos ancians amics de l'Escòla Glaudi Peyrot o dau Grelh Roergat, de tant d'associacions milhautencas ente era plan conegut e de tots los qu'avian fach un bocin de chamin de la vita coma se sus quela terra. Milhau sa vila nadiva, tot d'una, a 'gut 'na perta de memòria, nos ne veiram pus l'ancian Mera de la comuna libra de « la Tine », lo berret vissat sus la testa, los uelhs lusents,

desnublants quela visada clafida de bontat emb daus còps ‘na risada un pauc maliciosa.

Degun pus ne veira queu pitit Mossur, emb sa cana, que traucava la plaça dau Mandaros a l’ora de miegjorn, o ben tots los dissades mandin per ‘nar trabalhar, Rua Bassa ente se tròba lo sieti de la Societat d’Estudis Milhavenca. Degun pus ne l’auvira jugar de l’òrgue a l’egleisa Sent Martin o far tintar lo carrilhon dau Sacrat-Còr dau temps de las grandas festas religiosas.

Jòrdi Girard se’n anet sens bruch, dins la simplicitat e la retenguda que fuguet la soa sa vita vitanta.

Jòrdi Girard era nascut lo 15 de Decembre de 1919 a Milhau dins lo barri de la Gara, de ‘na familha d’obriers gantiers, son pair Loïs era de Milhau e sa mair Maria-Loïsa Maubon nasquet a Lunel dins l’Eràu. Qu’es a l’escòla Ugène Selles que Jòrdi fai sos estudis primaris e tot jòune au collegi de Milhau eu se pren de passion per la lenga d’Òc. Qu’es au temps de sos estudis de teologia au seminari d’Avinhon de 1937 a 1940 qu’eu es fach bachelier.

Photo Katta Ferling

*Je suis venu! Mais j'ai compris que sur la terre
Avoir ne sert de rien si l'on ne sait lutter,
Lutter ne sert de rien si mourir vous atterre,
Mourir ne sert de rien si l'on meurt sans chanter.*

(Flambès, Pèlerinage, dernière strophe)

Sa vita professionala

Lo 3 de genier de 1942, Jòrdi Girard pren 'na part consequenta dins la deibertura dau centre d'aprentissatge Montcalm, aïnat dins daus bastits balhats per l'entrepresa gantiera Buscarlet, Avenguda de Calès a Milhau. Dins queu luòc, sos l'autoritat de Mossurs Dutheil e Merle, assegurara en qualitat de formator, l'ensenhament generau destinat aus jòunes Milhautencs per los mestiers dau bastiment, de la mecanica e subretot de la gantaria. Eu aprofiechara de sa situacion d'ensenhaire dins queu centre per sarrar quauques jòunes jusius acorsats per l'ocupant dau temps de quel 'epòca treblada.

En 1945, la vila de Milhau tòrna debrir la còlonia dau Viala de Cormus qu'eu ne'n sira lo director d'aicia 1951.

De 1951 a 1974 es nommat secretari generau de la Medecina dau trabalh davant d'esser l'archiviste municipau de sa vila nadiva 'cai-t-a sa retirada en 1984.

Tots los qu'an trabalhat coma se ne poden que se lauvar de son saber-far, de son amabilitat, de l'umilitat qu'era la soa e subretot daus conselhs avaisats qu'era totjorn preste balhar.

L'Òme de fe

Siria malaisat, diria quitament fòra de possible, de parlar de Jòrdi Girard sens far referència a sa fe relegiosa, a quela fe catolica prundament ancrada dins son arma dempuei sa prima jòunesa e de segur enfortida per l'estudis de teologia qu'avia seguts au seminari d'Avinhon.

Era au còp 'n'òme dau passat per la rigor de sas conviccions, per lo respect qu'era lo seu per la tradicion, per son amor de l'istòria, era 'n'òme moderne per sa curiositat intellectuala e lo frissament de sa sensibilitat. Semblava aver reçaubut 'na consciéncia escrupulosa, n'aptituda per se pensar sus las chausas de l'arma, la simplessa de las mors. Avia prengut lo gost de las realitats umanas, un sense sociau e n'agissenta charitat que marcarà tota sa vita de crestian.

Tot son temps de vita, n'a jamai esperar quauqua res en retorn per tot çò qu'a semnat a son entorn.

Sa particuliera affeccion per lo covent de la Misericòrdia l'avia fach se declarar parofian de Sent Martin, son egleisa, qu'era d'un certen biais, son ben, son luòc de pensada, de meditacion e maitot de pregiera. Aquí, dins son bureu que junhava l'edifici religios, aimava aculhir sos amics au mieg de sos libres, de sos articles per lo jornau de Milhau, de sas archivas e subretot de sas memòrias. Es-quò un signe que Jòrdi Girard devenguet parofian de Sent Martin per-çò-que, tot parier coma lo Sent que partatjet sa tunica, era totjorn preste partatjar tot quò seu e mai que mai, emb los que n'avian pas grand chausa, dirai ren o gaire. En 1959 escrira « Saint Martin, église des Pénitents »

Nommat organista titulari de quel'egleisa en 1942 merces a sas competencias per la musica e lo chant, agradava tot uniment de compausar de las particions per de las chançons en lenga nòstra, tau coma faguet per lo viaduc de Milhau. Era de mai, en plen dubert sus l'autras religions e maitot d'autres corrents de pensada, practicant a sa mòda, qu'es a dire lo mai d'a fond n'ecumenisme vertadier. Tot parier que mentre la segonda guerra, ajudet suaudament los jusius, de mesma, un pauc pus tard emb la Cimada protestanta, dins l'annadas 60, aportet son sosten aus Harkis refugiats sus lo Larzac o en vila de Milhau.

L'Umaniste

Qu'es totjorn emb son soenh de generositat devers los que son dins lo besoenh qu'eu serà en 1955 lo fondaire dau secors catolic de Milhau, avivara quel' associacion de charitat daicianta l'annada 1985. Lo sieti dau secors catolic se trobava au 39 dau boulevard Richard, un centre d'acuelh de nuech se trobava en jos-sòu, lo debas essent ocupat per lo vestiari e un pítit bureu d'acuelh. L'aculhença daus SDF, l'amainatjament d'apartaments per las familhas dins la misera, la quèsta d'abilhament e tanben de repas furnits per las religiosas de la Misericòrda erian per l'esquipa que Jòrdi Girard avia saubut amassar a son entorn, un trabalh jornadier. Quò n'era pas cepte de persegre sus sa figura desbordanta de bontat, la mindra marca d'alassa, semblava que lo

pés de totas quelas accions n'avia pas de presa sus quel òme, maugrat n'aparencia malandrosa. Qu'eria suvent malaisat per far acceptar l'estrangier dins un immòble, maugrat la fisança que los proprietaris avian devers Jòrdi Girard.

Coma l'ai dich totaura, 'pres l'independència de l'Argeria en 1962, qu'es tot naturalament qu'es vengut prestar la man a las familhas daus Harkis refugiats dins lo camp dau Larzac. Fugueren aculhits, nurits, 'bilhats, e tanben sa familha maugrabina tau qu'aimava l'apelar, fuguet crudelament esprovada per sa disparguda. Per mai d'un, era lo pair, lo pairin, lo grand, Mossur Jòrdi o mai afectuosament « Pépé Girard ».

Un ditz dau Milhautenc qu'eu es « Cap de ferre e Cuer d'òr », aquò marca ben l'Umaniste qu'era Jòrdi Girard. Chap dur coma fer, perque nastre dins sos plans, sòlide tau la linha de ròc orlant sa vila de Milhau, era subretot còr d'aur, entosiasta, large d'arma e de borsa, d'aicia 'na manca personala, totjorn preste volar au secors de los dins lo malastre. Mas partejava maitot sa jòia chasque còp fasia un miracle inesperat. Tot quò emb lo mesme desinteressament e la mesma retenguda. L'amor per los autres era chas quel òme, de segur, un don naturau.

Emma Calvé - 1858-1942

Me seria malaisat contunhar parlar dau Majorau Jòrdi Girard sens evocar Emma Calvé la celebra chantairitz roergata de la fin dau segle

19e e de la debuta dau segle passat. Qu'es subretot l'istòria d'un amor platonic per la qu'eria en son temps 'na chantairitz reconeguda sus totas las scenas dau monde, notadament dins lo ròtle de Carmen, l'òbra de Bizet que ' l'a jugat mai d'un mila de còps. Qu'es a la fenestra de la maison dau 28 de l'avenguda Jan Jaures que Jòrdi Girard

laidonc dins sos tretze ans, fai la descuberta de la siloeta de quela granda dama en surtant de l'escòla Ugene Selles. Maugrat la differènciá d'atge, mai de seissanta ans, Jòrdi Girard aimava dire d'Emma Calvé que 'la fuguet l'amor de sa vita. L'admiracion dau jòune garçon se mudet pauc a pauc en resolucion per s'achabar en determinacion. La chantairitz n'a jamai obludat sas raics roergatas, la lenga d'Òc, e sa vila d'adopcion.

A la creacion dau Greilh roergat per lo Majorau Enric Mouly en 1921 la fuguet membra d'onor e tanben prumiera reina de l'associacion. 'Pres la mòrt d'Emma Calvé en 1942 quitament dins la misera, Jòrdi Girard a obrat d'atenguda per fin que la generosa chantairitz ne tombet pas dins l'obludança. Eu ne descisset pas de massar d'informacions sus sa vita, sa carriera, son òbra, e de mai, nombrosas chausas qu'avian apartengut a « l'amor de sa vita ». Menant un vertadier trabalh de furmic, prendra vint ans per escrire la biografia d'Emma Calvé « Emma Calvé, la cantatrice sous tous les ciels » Editions Grands Causses 1983.

En 1958, de sos propes sòus, li balhet 'na sepultura digna d'ela, emb son simbeu, 'na cigala escultada e sa devisa « Que canto, soun mau encanto », « Celui qui chante, enchante son mal ».

Qu'es en 2004, pres 62 ans passats a classar e modelonar piosament las relicas de l'actritz dins la doas peças de son apartament que Jòrdi Girard se destermina emb beucòp d'esmoguda de balhar sa colleccion au Musèu de Milhau, 'pres aver trobat 'n'accòrd a la fin finala emb l'autòritat publica. Mossur Frances Leyge chap-conservator dau Musèu devia declarar : « Soixante deux ans, qui comme un exemple, montrent que l'obstination peut avoir raison des réticences et des freins les plus puissants, et que c'est de la passion la plus apaisée que, quittant la mémoire d'un homme qui s'éteint, Calvé a pu entrer de façon pérenne dans l'histoire de notre ville ».

Lo Felibre

Qu'es dins l'annadas de sa jòunessa que Jòrdi Girard prenguet consciencia de sa lenga mairala, començet d'escriure en lenga nòstra dau temps de la segonda guerra mondiala. Tot naturalament se botet de far pareisser daus articles dins lo Jornau de Milhau, quauques poëmas en frances e en òc, e tanben de las « Repepiadas » en pròsa. Qu'es lo rencurat Majorau Enric Mouly que l'i faguet descobrir lo Felibrige en 1949, e tanben l'òbra dau Majorau Leopold Constans, lo qu'escriguet lo primier armanac roèrgat en 1907 e fondet subretot l'Escòla felibrenca Glaudi Peyrot en 1909.

J.Girard, R. et M.T. Jouveau et L. Laporte

Partent de queu mòment, son ideau felibrenc, son enavant per aparar e enautar la lenga, la cultura e l'identitat d'Òc ne lo quiteren pus de tota sa vita. Devoat per sa tant aimada vila de Milhau, fuguèt benleu l'istorian major de sa ciutat nadiva. Chasque còp que 'na manifestacion

se desbanava dins lo mitan felibre n'obludava pas de far participar la vila e sas gents. Emb l'ajuda de sos dos ainats, l'istorian e felibre Jules Artières e Loïs Julié que ne'n avia fach son filh espirituau, son prumier trabalh de felibre, fuguet de reviscolar en 1955, l'Escòla Glaudi Peyrot, qu'era en som dempuei un bocin de temps. Qu'es dins quel 'Escòla, que Jòrdi Girard balhava daus cors de lenga d'Òc. Nòstre Majorau n'essent pas de segur mestre cosinier, qu'es coma daus escolans emb 'na majoritat de femnas qu'aprofiechet de quilhs cors de lenga per adobar un libre de cosina « Lo Milhautenc a taula ». Un pauc pus tard faguet de mesma per son antologia « 200 ans de Littérature occitane Millavoise » publicat en 1976.

De mai en mai, assadat per quela volontat de totjorn voler far eslusir las tradicions popularias de son país roèrgat, serà lo fondator e tanben l'animator arderos dau grope fòlcloric « Lo Gantieirello de Milhau » Me suvene l'aver vist mai d'un còp, e subretot per la Santo-Estello de Sent Junian, emb sa blauda bleuïa, son paraplù dins la man, presentar de tot son còr, lo fòlclor de son país gantier. Son trabalh, que quò sia au dedins l'Escòla Glaudi Peyrot e tanben coma lo grope de « lo Gantieirello » fuguet reconegut per lo Felibrige, que lo nommet Mestre d'Òbra en 1955. De mai, lo titre de Mestre en gai saber, en 1961 venguèt recompensar son òbra escricha en lenga nòstra.

Tot son temps de vita, lo Majorau Jòrdi Girard, a estat un poèta d'Òc e maitot en frances, a fach pareisser en 1965, un recuelh de vers frances « Flambées » que degun pus ne pòt trobar aüei. A participat au concors annadier de l'Academia daus juòcs floraus de Clemence Isaura de Tolosa, e la Ginesta d'òr de Perpignan, ente sos escrichs fugueren primats mai d'un còp.

Jòrdi Girard asseguret la charja de clavaire dau Grelh roèrgat de 1961 a 1970. Quel associacion es la rama occitana dau Felibrige e 'l'a per mission de mantener e far aimar la cultura occitana dau Roèrgue e tanben ajudar l'edicion o editar daus escrivans e poètas occitans. A l'achampada annadiera dau Grelh a Nant lo 8 dau mes d'Aust de 1970, succedet en qualitat de cabiscòl au Majorau Enric Mouly, daicianta la fin de 1995, e qu'es lo Majorau Zefir Bosc que li succedara quauqu'annadas.

Pairinat per los Majoraus, Enric Mouly, Marceu Bonnet, Julian Cubaynes, Jan Fay, Crestian Mathieu, Sauvan Toulze, qu'es en 1971 per la Santo Estello de Banheras de Bigòrra, patria de Filadelfe de Gerde, que lo Consistòri dau Felibrige l'elegisset per sa valor litteraria, sa fidelitat au país, a sa lenga e subretot a sas qualitats felibrencas, Majorau dau Felibrige nuveu titulari de la Cigala de l'Òrt, o de Lansarga, tenguda çai en reire per Auguste Domergue, defuntat en 1970.

Tots los qu'an conegut lo Majorau Girard dins lo temps d'amassadas dau Felibrige o d'autr'associacions, podrian portar tesmonhatge de l'amor qu'era lo seu per sa lenga mairala qu'esmalhava sos perpaus totjorn plens de quela sapiença que se rebatava dins sa visada persanta aureòlada d'umor e que sabia escutar, devinar e comprene. Dins las dichas que fasia, ne mancava jamais de far referencia a sos davanciers : Glaudi Peyrot, Leopold Constans, l'entomologiste Enric Fabre : « Lou felibre de Tavan (en lemosin se dit eschiraud), Frederic Mistrau e d'autres.

Emb l'ajuda de la municipalitat, Jòrdi Girard adobet la Santo Estello en vila de Milhau per la Pendagosta de 1973. De mai, commemore lo cent cincantenari de la nascuda de Frederic Mistrau en 1980, lo cent cincantenari dau Felibrige en 2004 e tanben en 2009 faguet 'na conferencia sus « Miréio », l'òbra majora dau Mestre de Maïana, ne podem ni mai obludar qu'eu faguet un bocin de temps Assessor de la Mantenença de Lengadòc. Podem dire que de mai, nòstre confrair era l'instigator de far apausar per la municipalitat de Milhau, daus paneus d'entrada de la vila, en lenga nòstra, e sus sos conselhs daus noms d'escrivans en lenga d'òc, de personalitats marcantas de la ciutat milhautenca fugueren chausits per las nuvelas ruas.

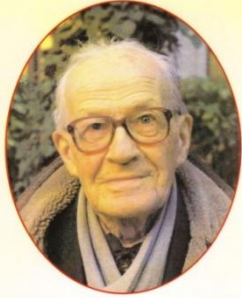
Òme de pluma, coma nos l'am vist, lo Majorau Girard fuguet emb son amic Philippe Cluzel, 'n'òme de radiò, animator en lenga d'Òc, de n'emission de radiò tots los dissades, lo mandin de 9 òras a miegjorn sus Radiò Beffroi o Radiò Cardabelle, de 1982 a 1985, çai-t-a la fin qu'aquelas emissions agueren lo drech de difusar.

Tres mots poden resumir la vita dau Majorau Jòrdi Girard : generositat, devoament e fidelitat. Generositat e devoament devers los autres, los pus pitits, los qu'erian dins lo besoenh, fidelitat subretot a sa

vila de Milhau e tau qu'eu a estat fideu a sa fe religiosa, Jòrdi Girard fuguet fideu a son engatjament felibrenc e a sa fe mistralenca. Son amor per sa lenga e son país roèrgat ne s'a jamai abasit en tesmonha la conclusion de sa dicha quora Enric Mouly li espinglet la cigala de l'Òrt, o de Lansarga, lo 29 de Julhet de 1971.

« Ama de mon país que nos a vistes nàisser, mainadons e pichonels, ambe la clartat del cèl, miralhada dins nòstres uèlhs, tèrra del bres e de las amors jovenèlas, terra de las nòstras illusions e de nòstras enganas, terra ont avem viscut e patit. País vielh, cargat d'istòria, ont se debolsis la posca dels davanciers, mas país nòu, dubèrt als lendemans florits ont espelisan las esperanças. Tèrra maire ont cade mòt ten un èr de familha e tinda clar a l'aurelha germana. Oc ! balha totjorn a las mieunas paraulas l'ample fernissament de ton alen, lo resson juste e l'envolada clarinèla per sonar ton Reviscòl. E fai ma cigala de l'Ort, cantar duscas a ma cutada totjorn naut, libre e linde, en la tia lenga, per afortir a totes los caires de mon Roèrgue e de l'Occitania, de cel e de tèrra, la tieuna immortalitat. »

Òc, cigala de l'Òrt, tot parier tu l'as fach per Jòrdi Girard, aura per me, chanta dins mon Lemosin coma los greus de mon país. Chanta l'amor, la fidelitat a nòstra terra d'òc, a nòstra lenga d'aur, ajuda me a persegre lo trabalh de mos davanciers, Langlade, Estieu, Ladoux, Domergue e Girard, dins la reja traçada per los primadiers menats per nòstre Mestre Frederic Mistrau per la glòria dau Felibrige.

*Qu'es polit lo camin de la vida :
Aval canta l'aucèl, aval lusís lo cèl.
Anem-nos, lo camin serà bèl !*

Qu'il est joli le chemin de la vie :
Là-bas chante l'oiseau, là-bas brille le ciel.
Allons-y, le chemin sera beau !

Bibliographie

Œuvres publiées :

- Flambées*, recueil de poésie, Imprimerie Artières, 1956.
- Saint-Martin de Millau, église des Pénitents*, 1959.
- Hommage à Louis Julié (collectif)*, 1977.
- Hommage à Léopold Constans (collectif)*, 1976.
- Lo Milhautenc a taula*, recueil de cuisine, 1976 (bilingue).
- Emile Aldebert, sculpteur statuaire*, 1977.
- Cent ans de vie scolaire laïque millavoise. Hommage à Eugène Selles*, 1981.
- Emma Calvé, la cantatrice sous tous les ciels*, 1983.
- Des rues... des Hommes*, 1987.

Distinctions :

Médaille des Sociétés Musicales et Chorales en 1957.
Chevalier des Palmes Académiques en 1958.
Médaille d'honneur Jeunesse et sports.
Chevalier du Mérite Social en 1962.
Officier des Palmes Académiques en 1980.
Chevalier des Arts et Lettres en 1986.
Médaille de Vermeil de la S.E.A.B. en 1983.
Chevalier dans l'Ordre National du Mérite en 1999.

Félibrige - texte original